

[K. B. Andersen.]

gående lovforslag, at hvis vi gav en privat station koncession på reklame, som man her foreslår, ville Radio Mercur forsvinde af sig selv. Det må altså forudsætte, hvis der skal være logisk sammenhæng i denne udtalelse, at det ærede medlem kun kan tænke sig én sender ved siden af Danmarks radio, og det vil sige, at vi står med et forslag om, at der ikke skal være flere sendere, men én sender ved siden af Danmarks radio, som man ville give en bevilling, om man kan få nogen privat kreds til at søge en sådan bevilling — ja, det kan man vel nok, men det er ikke blevet gjort lettere ved den holdning, både det ærede medlem fru Hanne Budtz, det ærede medlem hr. Harald Nielsen og det ærede medlem hr. Arne Bertelsen for lidt siden indtog i spørgsmålet om Radio Mercur. Den lethed, hvormed man så på, at Danmarks radios velerhvervede rettigheder krænktes, den måde, hvorpå man holdt hånden over en sådan omgåelse af loven, kan vel ikke ligefrem friste andre til at give penge for at få en stilling, som man måske vil blive udsat for at de ærede ordførere tager lige så let på, så at de rettigheder, der er betalt for, ikke bliver respekteret. Jeg tør nok sige, at hele den holdning til ejendomsretten, vi hørte før, i meget høj grad minder om det gamle ord om, at de små tyve hænger man, de store tager man hatten af for. Jeg synes, man tog hatten lovlig dybt af, og det skal ikke give andre lyst til at betale for rettigheder, hvis de ikke har indtryk af, at de virkelig får disse rettigheder eller har lov til at beholde dem.

Når mit parti i 1959 gik imod de private sendere, og når vi gør det i dag, hænger det sammen med en principiel uvilje mod at placere et massespredningsmiddel med en så kolossal indflydelse som radioen i private hænder. Det er vor opfattelse, at friheden i æteren bedst varetages gennem en statsradiofoni med en tilstrækkelig vidsynet og alsidig sammensat ledelse, der hellere tager en røst for meget end en for lidt med til belysning af problemerne. Hvis der var mulighed for en hel række landsdækkende programmer, kunne spørgsmålet drøftes. Det kunne jo blive ganske spændende med en kappestrid i æteren mellem 10 eller 20 danske stationer, hvor f. eks. Arbejdernes

Oplysnings Forbund og de tilsvarende oplysningsforbund i andre lejre, hvor vore universiteter, det danske akademi, musikfolk fra forskellige lejre og andre kunne få lejlighed til at vise, hvad de evnede at præstere. Men det er jo en utopi både af tekniske og økonomiske grunde.

Det ligger stadig sådan, efter hvad der oplyses — og det er ikke blevet ændret af noget, der er sagt her i dag — at der ud over radioens to programmer kun er mulighed for ét landsdækkende program. At give denne ene mulighed som et privilegium eller et monopol til en eller anden privat gruppe skaber da ikke frihed i æteren. Sammenligningen, som man har set, med presse eller teatre eller bøger eller andre kulturområder, er helt uden jordforbindelse. Man kan diskutere, om vi har tilstrækkeligt med muligheder for oprettelse og drift af dagblade — jeg mener det ikke. Man kan diskutere, om vi har teatre nok — jeg mener, vi har for få. Men man kan da ikke med skygge af ret påstå, at mulighederne inden for disse felter trods alt ikke er langt bedre for en fri kappestrid, end hvor der kun kan være tale om én — jeg gentager én — privat sender ved siden af Danmarks radio. Den sammenligning holder slet ikke.

Det siges nu klart fra de to forslagsstillende partier, at finansieringen af en sådan privat sender må ske ved hjælp af reklamer. De to partier siger altså: skal vi have reklamer, så lad det ske på legal vis og under ordnede former. Dette forslag kræver en principiel stillingtagen. Jeg kan allerede nu sige, at jeg kunne godt lide at se de betingelser for en koncession, som kunne gøre mit parti forhandlingsvilligt på dette punkt.

Jeg skal straks give klart udtryk for, at den uvilje mod reklamer i radio, som hidtil har været vort standpunkt, stadig er det. Jeg er helt enig med radiorådets formand, Peder Nørgaard, der for nogle dage siden udtalte til pressen:

„Personlig vil jeg foretrække forbrugerorientering i stedet for reklame, for jeg irriteres ved reklamen.“

Mon ikke det standpunkt deles af størstedelen af befolkningen?

Formanden for Arbejdernes Radio- og Fjernsynsforbund, Ernst Christiansen, har udtalt til Aktuelt, at begynder vi først